

JOHN FLANAGAN

ŽALGO MOKINYS

KARALIŠKASIS ŽVALGAS

DINGĖS PRINCAS

KARALIŠKASIS
ŽVALGAS
DINGĘS PRINCAS

Versta iš:
John Flanagan
RANGER'S APPRENTICE.
THE ROYAL RANGER:
THE MISSING PRINCE
Random House Australia,
Sydney, 2020

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų
informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt

© Tekstas, John Flanagan, 2020
Pirmą kartą pavadinimu *Ranger's Apprentice.*
The Royal Ranger: The Missing Prince išleido
Random House Australia Pty Ltd, Sidnėjus, Australija.
Išleista susitarus su *Random House Australia Pty Ltd.*
Viršelio iliustracija, Jeremy Reston
Viršelio dizainas, www.blacksheep-uk.com
© Vertimas į lietuvių kalbą, Viktorija Uzėlaitė, 2022
© Leidykla „Nieko rimto“, 2023

ISBN 978-609-441-862-4

JOHN FLANAGAN

ŽVALGO MOKINYS

KARALIŠKASIS
ŽVALGAS
DINGĘS PRINCAS

Iš anglų kalbos vertė Viktorija Uzėlaitė

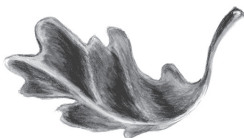

Vilnius
2023

*Skiriu savo broliui Peteriui Flanaganui
(1940–2019) atminti*

1

Mėnulio pjautuvui pasislėpus už horizonto vakaruose, iš miško išjojo virtinė vyrų. Jų buvo dešimt, visi užjojo į kalvą, nuo kurios matėsi Aralueno pilis. Raitelis gretos viduryje iškėlė ranką – tai buvo universalus ženklas „stop“ – ir raiteliai, atsisukę į pilį, trūktelėjo vadeles. Žirgai sustojo ir ėmė nekantriai prunkščioti. Jie juto, kad tame masyviame pastate laukia taip reikalingi pastogė, vanduo ir maistas.

Raitelis, esantis dešinėje to, kuris davė komandą, pasilenkė į priekį ir atidžiai apžiūrėjo vietovę. Priešais juos leidosi šlaitas, paskui vėl prasidėjo įkalnė, šen ten pribarstyta šilelių ir krūmynų, o ant keteros dunksojo pilis. Ją supo gana atviri laukai, tad jei kas nors žiūrėtų pro langą, lengvai pamatytų raitelius.

Negalėjai atmesti tikimybės, kad kas nors nuolat žiūri. Šiuo metu parkas atrodė tuščias. Žvalgai, jei tokių buvo, be abejo, sėdėjo pilyje ir dairėsi kaip tik tokių ginkluotų ir šarvuotų raitelių.

Dauguma pilies langų buvo tamsūs, kaip įprasta tokią vėlyvą valandą. Ant sienų vienodais tarpais buvo pristatyta degančių

krosnelių, o abipus vartų liepsnojo du deglai. Vartai buvo uždaryti ir užrakinti nuo įsibrovėlių.

– Milorde, viskas atrodo įprastai, – tyliai tarė raitelis.

Vyras šalia jo linktelėjo.

– To ir tikėjaisi. Nors išorė, be abejo, apgaulinga.

Vyrai kalbėjosi galų kalba. Jiems stoviniuojant, ant sienos, virš didžiulių vartų ir pakeliamojo tilto, buvo atidengtas geltonas žibintas. Ant granito luitų aplinkui krito šviesa.

– Štai ir signalas, – tarė vadas. Tada pasisuko į savo kaimyną. – Žiuli, duok atsakymą.

Vyras, į kurį jis kreipėsi, jau buvo paruošęs titnağą ir pūžrų, o prie jo balno gugos kabėjo žibintas. Per kelias akimirkas jis uždegė saują pūžrų ir prinešė liepsnelę prie žibinto dagties. Šiai užsidegus, vyras uždarė mėlyno stiklo langelį. Tada iškėlė žibintą, kad mėlyna šviesa kristų ant būrelio.

Po kelių sekundžių žibintas ant pilies sienos lėtai pasislinko į dešinę, paskui vėl grįžo į vietą. Tai pasikartėjo tris kartus.

– Kelias laisvas, – tarė vadas.

Ir pentiniais spustelėjęs žirgui šonus, pajudėjo iš vietos. Raiteliai nusekė iš paskos, pakeliui išsirikiavę dviem virtinėmis. Vadas ir su juo bendravęs riteris jojo priekyje.

Judėjo lėta žingine, žirgai minkšta žeme žengė beveik be garsu. Nusileidus nuo pirmos kalvos ir pradėjus kilti į antrą, žirgai nejučia sulėtino žingsnį, bet raiteliai juos paragino. Sužvangėjo didžiulis mechanizmas, ir pakeliamojo tilto viršuje pasirodė šviesus plyšelis. Plyšelis ėmė platėti – tiltas leidosi. Jiems priartinus per trisdešimt metrų, sunkus tiltas dunkstelėjo ant žemės. Raiteliai matė, kad grotos nuleistos, taigi kelias į pilį kol kas užtvertas. Pirmieji vyrai greitai prijojo prie tilto ir sustojo.

Pro vartelius šalia nuleidžiamųjų grotų išėjo šarvuotas karys. Rankoje jis laikė alebardą, prie diržo kabėjo ilgas kardas. Pakeliamojo tilto deglų šviesoje jo šarvai blausiai žibėjo.

Būrelio vadas pažvelgė į tvirtas, tamsias sienas. Neabejojo, kad ant jų stovi keli lankininkai. Kadangi čia Araluenas, jie ginkluoti ne arbaletais, o didžiaisiais lankais, ir visi yra patyrę šauliai.

Ginkluotas vyras sustojo per kelis metrus nuo atvykėlių būrelio.

– Ar žinot slaptažodį? – tyliai paklausė.

Raitelių vadas šiek tiek palinko į priekį.

– *Pax inter reges*, – senovine kalba pasakė. „Taika tarp karalių.“

Pėstininkas linktelėjo, atsikus į pilį ir iškėlęs dešinę ranką davė ženklą vyrams prie nuleidžiamųjų grotų. Šios pamažu ėmė kilti, vartinėje tuo metu buvo girdėti dzingsėjimas. Grotoms pakilus, karys mostelėjo raiteliams judėti.

– Pirmyn, – paragino.

Vyrams jojant dviem gretomis, po kanopomis kaukšėjo kietmedžio lentos, iš kurių buvo pastatytas tiltas. Jiems atsidūrus akmenimis grįstame pilies kieme, garsas pasikeitė. Abipus grotų stovėjo ginkluoti pėstininkai, stebintys į vidų jojančius vyrus. Vienas jų, pasipuošęs seržanto ženklais, mostelėjo į pagrindinio bokšto duris. Pagrindinis bokštas buvo galingas akmeninis statinys pilies kiemo viduryje. Tuo metu durys atsidarė, ir ant grindinio akmenų išsiliejo geltona deglių šviesa.

Atvykėliai prijojo prie atvirų durų ir nusėdo nuo žirgų. Laukiantys tarnai paėmė iš jų žirgus ir nuvedė pašerti ir išskuoti. Būrelio vadas susiėmė už nugaros. Buvo atpratęs taip toli keliauti, o balne teko praleisti keturias valandas.

Duris atidaręs vyras nulipo laipteliais į kiemą ir linktelėjo svečiams. Jis buvo žilaplaukis, vilkėjo brangius drabužius ir savo išvaizda išsiskyrė iš kitų.

– Sveiki atvykę į Aralueno pilį. Aš – lordas Antonijus, pilies valdytojas, – prisistatė.

Balsas buvo neutralus – nei draugiškas, nei priešiškas. Svečiai nusilenkė, bet nieko nesakė. Antonijus pasitraukė į šalį ir pamojo vyrams lipti į viršų.

– Prašyčiau čionai.

Būrelio vadas užlipo laiptais, Antonijus jį pasivijo ir prisigretino. Kiti vyrai sekė įkandin.

Jiems įžengus į gerai apšviestą bokšto piemenę, Antonijus apžiūrėjo raitelių vadą. Jis buvo lieknas, neaugus, gerais penkiaais centimetrais žemesnis už Antonijų. Kūnas po dailiai sukirpta miško žalumo odinuke buvo visiškai nespordiškas: pečiai siauri, pilvukas atsikišęs. Laikysena prasta, nugara sulinkusi, pečiai pakumpę. Prie kairiojo klubo kaboję gražiai papuoštas kardas, o prie dešiniojo, kaip atsvara, brangakmeniais inkrustuotas durklas.

Antonijus suprato, kad raitelis, nors ir ginkluotas, nėra karys. Bet jis tai jau žinojo iš laiško apie būsimą vizitą.

Antonijus akimis permetė kitus svečius. Visi, išskyrus vieną, buvo aukštesni už vadą, raumeningi ir tvirti. *Šie tai jau tikrai kariai*, – pagalvojo jis sau. Tik tas vienintelis buvo toks pat žemas ir smulkus, kaip vadas, be to, iš veido panašus į jį. Antonijus pamatė, kad vadas dvejoja, nežinodamas, kur eiti, tad greitai mostelėjo į plačius laiptus, vedančius aukštyrą į bokštą.

– Karaliaus Dankano kambariai antrame aukšte, – tarė jis. Žemaūgis vyras vėl patraukė pirma kitų.

– Pone, karalius atsiprašo, kad nepasitiko jūsų, – tarė Antonijus. – Jam vis dar skauda kelį ir sunku laiptuoti laiptais.

Svečias paniekinamai prunkštelėjo.

– Jis vis dar luošas, ką?

Išgirdęs įžeidimą ir pašaipų balsą, lordas Antonijus kilstelėjo antakį. Dankanas net ir nesilankstančia koja buvo galingas karys. Antonijus pagalvojo, kad karalius vienu sprigtų nuverstų šitą vyruką.

– Jis vėl gali jodinėti ir kasdien išveda pasivaikščioti šunis, – stengdamasis nerodyti irzulio pasakė.

– Bet nusileisti laiptais negali, – sumurmėjo pašnekovas.

Šįkart Antonijus jau neslėpė pykčio. Sustojo, atsisuko į svečią.

– Ne. Bet jeigu jums tai trukdo, galim atšaukti susitikimą.

Jis pažvelgė svečiui į akis, atlaikė išdidų jo žvilgsnį. *O tu, pasipūtęs mulki*, – pagalvojo sau, – *jei jau atleki prašyti pagalbos, tai bent neriesk nosies*.

Jie kelioms sekundėms susirėmė žvilgsniais, paskui atvykėlis pasidavė ir atsainiai patraukė pečiais. Kiek Antonijus išpatirties žinojo, galams tai buvo įprastas gestas.

– Nieko tokio, – atsakė vyrukas. – Užlipsim.

Jis ėmė kopti toliau. Antonijus sekė iš paskos, švytėdamas iš pasitenkinimo, kad įveikė svetimšalį. Jiems užlipus plačiais akmeniniais laiptais, parodė į kairę.

– Čionai, pone.

Priešais juos buvo kelios masyvios medinės durys. Jas saugojo du ginkluoti sargybiniai, tokie pat masyvūs, kaip ir durys. Išvydę artėjančius ginkluotus karius, jie atsistojo parengties pozomis ir ilgomis alebardomis užtvėrė kelią.

– Pone, deja, jūsų vyrai negalės užėiti, – perspėjo Antonijus. Smulkusis vyras linktelėjo. To ir reikėjo tikėtis.

– Galit pasiimti vieną bendražygį, – pridūrė pilies valdytojas.

Svečias parodė į vyrą iš savo pulko – tą, panašų į jį.

– Mano brolis Luisas eis kartu, – tarė, tada mostelėjo kitiems. – Jūs palaukit koridoriuje.

– Pone, nebūtina, – atsakė Antonijus. – Gretimame kambaryje paruošėme jiems vaišių. – Tada garsiai šūktelėjo: – Tomai!

Koridoriuje atsidarė dar vienerios durys, ir pasirodė uniformuotas tarnas. Jis šiek tiek nusilenkė ir pakvietė svečius į skaisčiai apšviestą patalpą.

Vadas linktelėjo, ir aštuoni kariai nuskubėjo ten, kur jų laukė maistas ir gėrimai. Antonijus palydėjo jį prie medinių durų. Sargybiniai pasitraukė į šalį ir atsistojo laisvai. Antonijus pabeldė į duris, iš už jų atsklido balsas:

– Prašom.

Antonijus pastūmė dvivėres duris ir nusivedė du lankytojus į karaliaus darbo kambarį.

Dankanas sėdėjo prie didelio rašomojo stalo.

– Milorde, – kreipėsi Antonijus, – norėčiau pristatyti Galikos karalių Filipą ir jo brolių prinčą Luisą.

Aralueno karalius Dankanas pakilo nuo kėdės ir apėjo stalą, kad galėtų pasisveikinti su svečiais.

– Sveiki atvykę į Araluoną, – tarė.

Filipas paspaudė ištiestą ranką.

– Ačiū, kad mus priėmėte, – padėkojo.

Dankanas numojo ranka.

– Draugai visada mielai laukiami. – Jis linktelėjo antram svečiui. – Prince Luisai.

Karaliaus brolis grakščiai nusilenkė.

– Jūsų didenybe, – ištarė, tada atsitiesė.

Dankanas tiriamai nužvelgė abu vyrus. Jie atrodė dulkini ir pavargę po kelionės.

– Jau vėlu, ilgai jojot, – pasakė. – Turbūt pavargot ir išalkot. Filipas tyliai sumykė.

– Sunki dienele buvo, – patvirtino.

– Kambariai paruošti. Liepsiu nusiųsti jums valgių ir gėrimų, o jei norėsite – karšto vandens voniai. Gerai išsimiegokit, rytą pasikalbėsime.

Filipas pirmą kartą nusišypsojo.

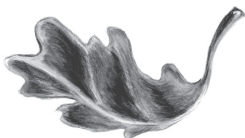
– Būtų nuostabu. Turim daug ką aptarti.

Dankanas linktelėjo.

– Nė neabejoju, – atsakė.

2

Senas vežimas buvo aplamdytas ir prašyte prašėsi perdažomas. Dešinė iena seniai netepta, perdžiūvusi, tad be paliovos girgždėjo. Tai buvo erzinantis garsas, net dantis gėlė. Bet vežime sėdinčiam senam sodiečiui tai visiškai netrukdė. Jis sėdėjo pakumpęs ant vadeliotojo suolo ir caksėdamas liežuvium varė mulą.

Ši gyvulį išties reikėjo raginti. Jis buvo užsispyręs ir bjauraus būdo, kaip dauguma jo padermės atstovų, o vežimas sunkus ir ligi kraštų prikrautas ūkio produktų. Jame gulėjo kviečių ir miežių pėdai, per dešimt maišų bulvių, svogūnų pynės ir aštuoni ar devyni dideli moliūgai. Gale galvomis žemyn kabėjo devynios riebios paskerstos žąsys; kietiems ratams bumbosint ir šokčiojant per duobes, paukščiai mataravo į visas puses. Žinoma, žąsys bus parduotos mėšai, bet ir plunksnos pravers pagalvėms. Šią dvigubą naudą rodys ir kaina, kurios sodietis pareikalaus turguje.

Paskui vežimą, pririštos prie užpakalinės ašies, bidzeno dvi paaugusios avys: patinėlis ir patelė. Tai buvo vertingiausios į

turgų gabenamos prekės. Ėras bus panaudotas kergti, o avelė auginama vilnai; ši jau dabar atrodė stora ir tanki. Subrendusi avis metai po metų duos apščiai vilnelės.

Sodietis buvo smulkus vyras, be to, sėdėjo pakumpęs, tad atrodė suriestas amžiaus ir sunkaus darbo nuo pat mažų dienų. Tačiau, sprendžiant iš turgun gabenamų gėrybių kiekio ir kokybės, sunkus darbas apsimokėjo. Jis vilkėjo seną sulopytą kaimišką palaidinį, ant galvos buvo užsimaukšlinęs beformę šiaudinę skrybėlę, jo kelnės buvo iš šiurkščios, namie verptos vilnos, batai odiniai – seni, bet gerai prižiūrimi. Šiais laikais, kai dauguma sodiečių vaikščiojo apsiavę medinėmis, šiaudų prikimštomis klumpėmis, tokie batai bylojo, kad žmogus daug dirba ir klesti. Tą patį patvirtino ir puikios jo prekės.

Kelias vedė į neaukštą kalvą, abipus kelio plytintys dirbami laukai pamažu užleido vietą tankiam miškui, kur tamsiuose medžių šešėliuose galėjo slėptis kas tik nori.

Ir juose tikrai kai kas slėpėsi – tiesą sakant, netgi keturiese. Jie stebėjo tarp medžių lėtai riedantį girgždantį vežimą. Per aštuonis ar devynis metrus nuo kelio miškas buvo iškirstas, o toliau jau neliestas. Sodietis abejingai pasižiūrėjo į tamsius šešėlius abipus kelio, paskui vėl nukreipė žvilgsnį į priekį ir pasimuistęs įsitaisė patogiau. Niekuo neišsidavė pastebėjęs tarp medžių tykančius tylius niekdarius.

Būrelio vadas buvo kresnas barzdotas maždaug trisdešimtmetis vyras. Jo drabužiai buvo prasti: naminės vilnos liemenė ir kelnės, meškenų kailiniai ir lokio kaukė vietoj kepurės. Tas snukis iššieptais nasrais virš purvino apžėlusio vyro veido atrodė ištis išpūdingai ir kraupiai. Bet atidžiau išžiūrėjęs galėjai matyti, kad lokys nugaišo toli gražu ne pačiame jėgų žydėjime. Pora ilčių buvo nulūžusios, kailis vietomis nusišėręs. Tačiau vyras nesuko galvos dėl apgailėtinos savo kailinių būklės. Jis buvo

pasivadinęs Bartonu Lokžudžiu ir šiose apylinkėse garsėjo kaip plėšikų gaujos vadas, puldinėjantis paprastus žmones – žemdirbius ir kitus kaimų gyventojus.

Atsisėdęs ant žemos medžio šakos Bartonas žiūrėjo į darantį vežimą. Vienas jo vyrų pakėlė ranką ir išnybė jam į koją. Plėšikų vadas suirzęs dėbtelėjo žemyn.

– Kas darosi? – šiurkščiai sušnabždėjo.

Žnaibytojas, vardu Donaldas, kvilamai išsišiepė ir parodė į vežimą.

– Daug visokio gėrio, – tarė. Nesulaukęs lokžudžiu apsiškelbusio vado atsakymo, pridūrė: – Tai ką, einam pasiimti?

– Kam mums tai? – sumurmėjo Bartonas.

Donaldas plačiai mostelėjo ranka ir pavartė akis.

– Kviečiai, bulvės, moliūgai, antys ir avys, – paaiškino, tarsi Bartonas pats nematytų. – Pardavę gausim gražaus pinigų.

Bartonas papurtė galvą ir prunkstelėjo.

– Kam mums dirbti? – Jis smakru mostelėjo į sulinkusį sodietį. – Geriau tegu jis pardavinėja.

Donaldas pažvelgė ten, kur jis rodė, linktelėjo, paskui suraukė kaktą.

– Bet jeigu jis parduos, – tarė, – mes nebegalėsime pasiimti. Jis nieko nebeturės.

– Ne, – ramiai atsakė Bartonas. – Jis turės pinigų, gautus už prekes. Krūvą nuostabių žvangančių daikčių.

Po kiek laiko purvinas, neskustas Donaldas veidas nušvito.

– Ir mes paimsim iš jo visus tuos žvangančius.

Bartonas išraiškingai linktelėjo.

– Tikrai taip. Paimsim.

Donaldas išsišiepė, paskui šypsena išblėso. Jam dingtelėjo, kad yra dar viena bėda.

– Kada? – paklausė jis. – Kada mes tai iš jo paimsim?

– Šįvakar, kai jis keliaus iš turgaus namo, – atsakė Bartonas. Supratęs, koks gudrus Bartono sumanymas, Donaldas sukikeno.

– Jis važiuos atgal su visais tais pinigais...

– Ir mes juos atimsim, – patvirtino Bartonas.

Donaldas plačiai šypsodamasis įsivaizdavo, kaip viskas dėsīs vakare.

– Jam tai nepatiks, tiesa? – žvengdamas paklausė.

Bartonas linktelėjo, meškenų gobtuvas užsmuko ant akių.

– Nė truputėlio. Bet ar mums tai rūpi?

Donaldas pastraksėjo aukštyn žemyn.

– Nė truputėlio nerūpi.

Jis lydėjo akimis vežimą, kol šis pasuko į šoną ir pradingo už medžių. Dar porą minučių buvo girdėti gurgždesys, paskui ir tas nutilo.

Bartonas žvilgtelėjo į saulę.

– Galim atsipūsti, – tarė. – Jis grįš tik po kelių valandų.

Plėšikas nusikabarojo nuo šakos ir susirado aukštos, minkštos žolės plotelį už medžio. Atsigulė, išsitiesė, užsitempė ant akių meškenų kepurę, kad nespigintų saulė. Kiti du gaujos nariai – Vienaakis Džemas ir Volteris Randas – sekdami jo pavyzdžiu, irgi sugulė ant minkštos žemės ilsėtis. Donaldas kelias sekundes žiūrėjo į juos, svarstydamas, ar nereikėtų padaryti to paties, bet tada išgirdo kimų Bartono balsą:

– Tu eisi sargybą. Galbūt pasirodys dar koks kaimietis.

Donaldas, mažumėlę nusivylęs, linktelėjo. Žolė čia buvo vešli, atrodė kaip vėsus ir patogus patalas.

– Aha, – suniurnėjo. – Eisiu sargybą.

Pavakare ienos girgždesys pranešė artėjant vežimą. Šįkart girgždėjo greičiau, nes tuščias vežimas riedėjo smagiau. Muldas risnodamas patenkintas švysčiojo uodega. Lengvas vežimas jam patiko labiau už tą sunkų rytinį, be to, dabar jis keliavo į tvartą, kur jo laukė pilnas kibiras pašaro. Kaimietis vėl sėdėjo ant suolo priekyje. Vežimas buvo tuščias, tik dugne gulėjo trys drobiniai maišai.

Vežimas nusileido į daubą ir pradingo iš akių. Bartonas greitai pamojo Džemui ir Valteriui.

– Eikit į kitą kelio pusę, – paliepė. – Mes su Donaldu lauksim čia. Nesirodykit, kol mes jį sustabdysim.

Du jo pakalikai nepriminė jam, kad per šias kelias savaites tai darė jau tuziną kartų ir pamokymų jiems neberekėjo. Su Bartonu nepasiginčysi. Jis tikras karštakošis, iš niekur nieko gali pratrūkti. Vyras pritūpė, nors vežimo vis dar nesimatė, perbėgo siaurą keliuką ir pasislėpė už medžių. Abu buvo ginkluoti: Džemas – savadarbe ietimi, Valteris – sunkiu spygliuotu vėzdu.

Iš už medžio, kur ilsėjosi, Bartonas išsitraukė vėzdą ir parodė Donaldui lįsti giliau į mišką.

– Slėpkis, – paliepė. – Ir lauk, kol pašauksiu.

Donaldas kelis kartus linktelėjo galva, tada pritūpęs nuskudė į mišką. Saulė jau krypo vakarop, driekėsi ilgi medžių šešėliai. Bartonas pažvelgė į jį, tada patenkintas linktelėjo. Skarmaluoto plėšiko beveik nesimatė – nežinodamas nerastum.

Girgždesys dar pagarsėjo. Plėšikas atsargiai dirstelėjo iš už medžių. Vežimas buvo už trisdešimties metrų ir pamažu kilo iš įdubos. Kaimietis, regis, nenutuokė, kad jo tyko plėšikų gauja. Bartonas piktdžiugiškai išsišiepė.

– Juo blogiau tau, – sumurmėjo.

Jis mažumėlę stebėjosi, kad šitiek turto prisikrovęs vyrukas keliauja vienas. Bartonas su savo vyrais pastarąsias tris savaites

nuolat tykojo į turgų ir iš jo važiuojančių sodiečių. Dauguma jų būdavo atsargūs, keliaudavo po kelis arba samdydavo ginkluotus sargybinius. Tokiais atvejais Bartonas su saviškiais juos praleisdavo. Galbūt Bartonas ir vadino save bebaimiu loškių skerdiuku, bet neketino rizikuoti savo kailiu, stodamas prieš ginkluotus vyrus. Juolab kad pasitaikydavo tokių kvailėlių kaip šis, keliaujančių po vieną.

Nors, pagalvojo jis, vienišų keliautojų darėsi vis mažiau. Netrukus jam su vyrais teks kraustyti į kitą vietą. Jau kelias dienas ketino tai padaryti. Bet dėl šio puikaus laimikio vertėjo palūkėti.

Kai vežimas priartėjo per dešimt metrų, Bartonas išlindo iš už medžio ir patraukė prie kelio. Kelis kartus apsuko virš galvos galingą vėzdą, šis, lėkdamas oru, grėsmingai užtelėjo.

– Stok! – iškėlęs laisvąją ranką sustūgo.

Kaimietis trūktelėjo už vadelių, ir mulas sustojo, švytuodamas uodega ir trepsėdamas priekine koja. Gyvulėlis jau svajojo apie pašarą, bet, pasirodo, teks užgaišti. Tò užteko, kad jam sugestų nuotaika.

Mului daug kas gadindavo nuotaiką.

– O, vargeli. Ir ką gi mes čia turim? – ramiai tarstelėjo sodietis.

Žodžiai ir tarmė nebuvo kaip paprasto kaimiečio, taigi Bartonui galvoje turėjo užsižiebtį pavojaus lemputė. Bet jis jautėsi per daug patenkintas savimi, kad imtų nuogaštauti. Tie maišai vežimo dugne, be abejo, prikimšti pinigų, išskleidė jam bet kokią nerimą.

– Aš – Bartonas Lokžudys! – užriaumojo jis, rodydamas į lokio snukį ant viršugalvio.

Paprastai to užtekdavo aukoms įvaryti siaubą. Bet šįkart atsakas buvo ne visiškai toks, kokio jis tikėjosi.

Sodietis palinko į priekį ir susidomėjęs išžiūrėjo į kepurę.

– Nori pasakyti, kad nugalabijai šitą mešką? – maloniai paklausė.

Bartoną sutrikdė tai, kad keliauninkas neparodė jokios baimės. Bet po poros sekundžių jis atitoko, iškėlė virš galvos ginklą ir pakratė.

– Tikrai taip! Nudėjau ją vienu vėzdo smūgiu, – suurzgė.

Kaimietis atidžiau išžiūrėjo, tada pasikasė ausį ir paklausė:

– Ar tu tuo tikras?

Bartonas kaip reikiant apstulbo. Pokalbis turėjo klostytis kitaip.

– Ką? – netikėdamas savo ausimis paklausė.

Kaimietis parodė į meškos snukį.

– Ar ji dar nebuvo nugaišusi, kai suradai? – paklausė. – Pats pažiūrėk. Neatrodo labai sveika. Jei ir nebuvo nudvėsusi, veikiausiai jau stipo. Tu tik nutraukei jos kančią ir nusiuntei ją į geresnį pasaulį.

– Ji buvo... ji... aš... – lemeno Bartonas, niekaip neradamas tinkamų žodžių.

Atvirai kalbant, tą lokį jis jau rado nugaišusį. Žvėris nugyveno laimingą gyvenimą ir nusibaigė nuo senatvės. Bet iki šiol dar niekas nesuabejojo jo žodžiais. Galiausiai, apimtas įniršio ir nevilties, plėšikas atgavo žadą.

– Žinoma, aš ją nugalabijau! – sušuko. – Ji mane puolė, ir aš ją užmušiau. Todėl mane ir vadina Bartonu Lokžudžiu.

Sodiečiui, regis, tai nepadarė įspūdžio.

– Hmm, – mąsliai numykė jis. – O gal tave vadina Bartonu Nudvėsusio Lokio Subine? Juk lokio galva viršuje, o tu apačioje. Tai būtų logiškiau.

Sutrikusiam plėšikui to pasirodė per daug. Iki šiol dar niekas su juo šitaip nesiginčijo. Niekas iš jo nesityčiojo. Ne, to jis nepakęs. Vyras žengė prie vežimo ir grasinamai iškėlė vėzdą.

– Lipk žemyn! – paliepė. – Išmesk tuos maišus ir lipk, antraip suknežinsiu tau makaulę!

Kaimietis pakreipė galvą ir klausiamai pasižiūrėjo į ją.

– Nė neketinu, – atsakė.

Bartonas užbliovė iš įtūžio ir žengė dar žingsnį prie vežimo, pasiruošęs nublokšti įžūlą kaimietį nuo suolo. Bet, jam nespėjus to padaryti, vyras iškėlė ranką ir apsuko ja ratuką.

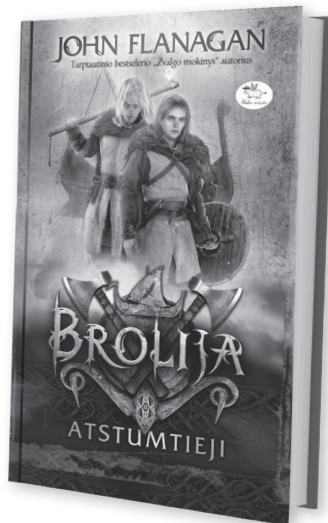
Maždaug po sekundės Bartonas pajuto trūktelėjimą. Lokio kaukė buvo nuplėšta jam nuo galvos ir virpančios strėlės prismeigta prie medžio.

KARALIŠKASIS ŽVALGAS PABĖGIMAS IŠ DE FALĖ

Vilis su Made surado prinčą Žilį, bet Lasinji paspendė jiems spąstus. Ar pavyks ištrūkti? O gal garsiausiam Aralueno žvalgui ir karališkajai princesei gresia mirtinas pavojus? Sužinosite kitoje jaudinančioje nuotykių knygoje.

*Dėkoju Joeliui Salomui už tai, kad išmokė žongliravimo pagrindų. Pui-
kus mokytojas ir niekam tikęs mokinys.*

Skandija – karinga šalis. Čia vertinama jėga, ištvermė ir gebėjimas bendradarbiauti. Būti geru kariu – didelė garbė.

Kaip skandai tampa kariais? Šešiolikos sulaukę jaunuoliai suskirstomi į komandas, vadinamas brolijomis. Tris mėnesius jie turės kartu gyventi, sunkiai treniruotis ir mokytis laivybos, mūšio taktikos, kautis ginklais ir dirbti išvien. Brolijos turi ne tik atlaikyti sunkius išbandymus, bet ir rungtyniauti tarpusavyje. Laimėti gali tik viena.

Helas – pusiau skandas, pusiau araluenietis. Dėl savo kilmės jis dažnai nuvertinamas ir pašiepiamas. Nesvarbu, kad turi įgimtą talentą laivybai ir yra puikus išradėjas. Kiti jo brolijos nariai – tokie patys atstumtieji, kurių niekas nenorėjo savo komandose. Tačiau jie drąsūs, protingi, išradingi ir žino, ko siekia. Vaikinams teks sutelkti visas jėgas ir sumanumą, kad įrodytų, ko iš tiesų verti.

Šiandien jie – atstumtieji. Tačiau galbūt rytoj taps didvyriais.

Aralueno karalius Dankanas sulaukia netikėto vizito – kaimyninės šalies valdovui Filipui reikia pagalbos. Jo sūnus laikomas įkaitu. Galbūt būtų įmanoma jaunuolį išgelbėti? Legendinis žvalgas Vilis drauge su savo mokine Made leidžiasi į pavojų ir nuotykių pilną kelionę.

Tai jau penkioliktoji australų rašytojo Johno Flanagano (g. 1944 m.) nuotykių serijos apie žvalgo mokinį knyga. Tęsinyje pasakojama apie kadaise žvalgo mokiniu, o dabar jau legendiniu žvalgu tapusio Vilio auklėtinės Madės nuotykius. Šios knygos mėgstamos skaitytojų visame pasaulyje ir susilaukė nemažai literatūrinių apdovanojimų.

Šioje serijoje jau išleista:

- Žvalgo mokinys. Gorlano Griuvėsiai*
Žvalgo mokinys. Degantis tiltas
Žvalgo mokinys. Ledo šalis
Žvalgo mokinys. Ažuolo lapas
Žvalgo mokinys. Šiaurės burtininkas
Žvalgo mokinys. Makindo apgultis
Žvalgo mokinys. Erako išpirka
Žvalgo mokinys. Klomelio karaliai
Žvalgo mokinys. Holtas pavojuje
Žvalgo mokinys. Nihonijos imperatorius
Žvalgo mokinys. Dingusios istorijos
Žvalgo mokinys. Karališkasis žvalgas
Žvalgo mokinys. Karališkasis žvalgas. Raudonosios Lapės klanas
Žvalgo mokinys. Karališkasis žvalgas. Dvikova Araluene
Žvalgo mokinys. Priešistorė. Gorlano turnyras
Žvalgo mokinys. Priešistorė. Hekemo viržyno mūšis

Redaktorė **Danguolė Vanagaitė**
Korektorė **Eglė Devižytė**
Maketavo **Jovita Tamašauskienė**
Tiražas 2500 egz.
Išleido leidykla „Niekio rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Galikos karalius Filipas atvyksta pas karalių Dankaną prašyti pagalbos. Valdžios ištroškęs baronas paėmė įkaitu jo sūnų, ir Filipas pageidauja, kad Dankanas pasiųstų žvalgą, kuris išvadotų jaunuolį.

Vilis su Made puikiai tam tinka. Apsimetę keliaujančiais artistais – tėvu ir dukra – jie nesukeldami įtarimų pateks į de Falė pilį, kur laikomas princas.

Tačiau Galikoje jų laukia pavojai: ginkluoti plėšikai, baisi audra ir paslaptingas seklys. Ar žvalgams pavyks visa tai įveikti ir surasti prinčą?

Jei taip, kaip jį išgelbėti iš piktojo barono Lasinjį?

**NEW YORK TIMES BESTSELERIU
TAPUSIOJE SERIJOJE –
DAR VIENAS ĮTEMPTAS PASAKOJIMAS
APIE ŽVALGĄ VILĮ IR JO BEBAIMĘ MOKINĘ.**

Kitos serijos knygos:

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-862-4

9 786094 418624